

## **Floristika 2.U**

**Domácí příprava, týden od 9.11.2020**

### **Úkol č.3: Sušina. Suché vazby.**

Postup zpracování úkolu:

1. V příloze posílám studijní text k tématu *Sušina. Suché vazby*.
2. Důkladně si nastudujte text
3. Udělejte si z textu výpisky do sešitu. Sešit s pořízenými výpisky budu kontrolovat po opětovném návratu do školy.
4. V příštím úkolu budou otázky, související s tímto textem

Martina Škorpilová

Kontaktní údaje na vyučující:

Mgr. Ing. Martina Škorpilová

e-mail: [mskorpilova@zahradnickaskola.cz](mailto:mskorpilova@zahradnickaskola.cz)

<https://www.facebook.com/martina.skorpilova>

**Příloha: Sušina. Suchá vazba.**



PROGRAM ROZVOJE VENKOVA

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

**Vzdělávací subjekt: Agentura Třeboňsko o.p.s.**

**Projekt Zvyšování kvality květinových vazeb**

**Opatření: Další odborné vzdělávání a informační činnost**

## Suchá vazba

### Příprava rostlinného materiálu, jeho sušení a další úpravy

Rostlinný materiál určený k výrobě suchých dekorací před vlastním použitím prochází mnoha úpravami. Vše začíná již jeho sběrem, správným sušením a poté následuje mnoho možností, jak jej upravovat (barvení, moření, preparace, skeletování atd.).

### Správná sklizeň

Pokud chceme získat kvalitní rostlinný materiál pro suchá aranžmá, musíme vědět, v jakém stádiu rozkvětu se tyto rostliny sklízají. Všeobecně platí, že květy sbíráme oschlé za slunečného počasí. Ovšem u každého druhu je vhodný jiný stupeň sklizňové zralosti.

- a) Při nakvétání (*Rosa, Liatris, Helichrysum, Paeonia*)
- b) V plném květu (*Limonium, Graspedia, Gomphrena, Lonas annua, Achilea*)
- c) Po odkvětu (*Papaver, Hydragea, Nigela, Linnum*)

### Sušení

Je základní úpravou rostlinného materiálu, kromě několika specifických skupin (sukulenty, vodní rostliny) lze usušit většinu rostlin. Nejpoužívanějším a nejjednodušším způsobem je zajisté sušení vzduchem, ale známe i další způsoby a těmi jsou sušení pomocí „chemických sušidel“ nebo kryosikace.

#### 1. Sušení teplem

##### a) Přirozené

Základní podmínkou pro tento způsob je suchá, tmavá místnost s proudícím vzduchem, čistá s teplotou od 15°C do 30°C. Rostliny můžeme sušit buď volně položené na ploše, nebo zavěšené jednotlivě, či v různě velkých svazcích. Některé druhy pokládáme jednotlivě na pletivo, aby se květ plně rozvinul a zůstal ve své

přirozené podobě (*pupava, Helianthus, Rudbeckia, Cynara, Zinnia*). Další možností je sušení tzv. „nastojato“ ve váze, a to bez vody (*traviny, Limonium, Alium*) a nebo s trochou vody na dně cca 3-5 cm (*Hydrangea, Physalis, Delphinium, Gypsophila*).

### **b) Umělé**

Při velkovýrobě se využívají specializované sušárny s řízenou teplotou a vlhkostí. V těchto speciálních podmínkách se doba sušení velice zkrátí až na pouhých několik hodin.

## **2. Pomocí chemických sušidel a písků**

Pomocí těchto sušidel se připravují květy, které by běžným způsobem ztratili tvar a barvu. Nejznámějším je silikagel, borax a práškový kamenec (síran hlinitý) a další písky. S použitím silikagelu usušíme rostliny rychle a kvalitně, výhodou je, že můžeme jejich krystaly po následném přesušení horkým vzduchem používat znovu a znovu. Při sušení postupujeme tak, že vysypeme do nádoby, která se dá pevně zavřít, vrstvu sušící látky, poté vložíme rostlinu a jemně celou zasypeme tak, aby se jemné krystalky dostaly do všech jejích záhybů. Doba sušení trvá cca 5-10 dní. Rostliny poté opatrně vyjmeme a uchováváme ve tmě v krabicích s menším množstvím silikagelu. Sušení boraxem, kamencem a sklářským pískem je podobné jako u předchozího, ale proces vlastního vysychání je delší. Můžeme též sušit v jemném křemičitém písku, který zahříváme na slunci nebo v troubě na teplotu kolem 60°C.

## **3. Sublimační sušení ( kryosikace)**

Jeden z novějších způsobů sušení rostlinného materiálu. Byl poprvé použit v padesátých letech v USA, při výrobě odlehčených potravin pro kosmonauty. Metoda se zakládá na rychlém zmrazení, po kterém následuje odstranění veškeré vody (dehydratace). Rostlinný materiál se umístí do neprodyšně uzavřené komory, kde nejprve dojde k zmrazení cca na -25°C, poté se sníží tlak pod 620 Pascalů, následuje zvýšení teploty, tím se led v rostlině nepřemění na vodu, ale přímo na páru. Tento postup je k rostlinám velmi šetrný, hlavní výhodou je zachování původní barvy, tvaru i vůně produktu. Nevýhodou je jen jeho větší nákladnost oproti ostatním způsobům sušení.

## **Preparování**

Preparování je způsobem úpravy rostlin, při němž dosáhneme toho, že materiál zůstává vláčný a pružný. Jako prostředek pro preparaci je nejpoužívanější látkou glycerin (trojsytný alkohol olejovité konzistence), jeho roztok se během sušení dostane do všech částí konzervovaného materiálu, když se pak voda odpaří, glycerin se udrží v rostlinných buňkách a tím materiál zachová živý a přirozený vzhled. Nejčastěji tímto způsobem upravujeme větévky a listy opadavých (*Magnolia, Fagus, Quercus, Liliodendron*) a stálezelených (*Buxus, Ruscus, Hegea, Laurus, Ficus*) dřevin. V roztoku glycerinu lze preparovat i některé trávy (*Hordeum jubatum, Pennisetum villosum*) a ostatní (*Calluna, Molucella, Aspidistra, Senecio*). Roztok připravíme tak, že glycerin naředíme v poměru 1:2 s vodou o teplotě 50-60°C, do něho pak vkládáme stonky rostlin, jeho hladina ve váze je cca 5 cm, podle potřeby

pak v průběhu sušení doplňujeme vodu. Nádobu umístíme na světlé místo, během jednoho až dvou týdnů rostliny nasají roztok, stanou se vláčnými a stejnoměrně změní barvu. Po dokončení konzervačního procesu se listy otřou hadříkem a uloží buď do krabic proložených papírem, nebo se zavěsí ve svazcích.

## **Bělení**

Bělením docílíme též zajímavé změny rostlinného materiálu, používá se při úpravách některých druhů travin, plodů a šišek (*Junglans, Pinus, Fagus, Papaver, Helianthus, Proboscidea*). Pomocí roztoku peroxidu vodíku bělíme tak, že do jeho 33% roztoku ponoříme celé rostliny, ty v něm ponecháme cca 48 hod podle druhu, u některých plodů a šišek je doba bělení podstatně delší 3-6 týdnů. Dalším postupem je bělení pomocí chloraminu, roztok se připraví v poměru na jeden litr vody cca 10g chlorového vápna, 0,2 litru 8% octa, dvou lžic kuchyňské soli. Do takto vytvořené lázně potopíme rostlinný materiál na 10-30 min, podle druhu, poté jej opláchneme v čisté vodě a usušíme. Běžně dostupným prostředkem je Savo (roztok chlornanu sodného), to se naředí s vodou v poměru 1:2 a rostliny do něj vkládáme na 5-20 min, pak se otřepou, propláchnou čistou vodou a zavěsí k sušení. Savo bělí rostliny do smetanových odstínů, takto upravené vypadají hezky makovice, štetka soukenická atd.

## **Barvení a moření**

Barvit můžeme několika způsoby a to buď nasáknutím, namáčením nebo postříkáním. Pro nasakování přidáme barvivo buď do roztoku glycerinu nebo do vody, rostlina si pak do sebe nasává i barvu a postupně se mění (*Hydrangea, Gypsophila, Limonium*). Při namáčení používáme buď speciálně určené roztoky, nebo barvy textilní a potravinářské, případně mořidla na dřevo. Jednoduchou a rychlou úpravou je přestříkání barvou ve spreji. Mořit můžeme kyselinou dušičnou, chlorovodíkovou, ty nám barvu rostliny buď ustálí, nebo vybělí a současně i konzervují proti plísním.

## **Skeletování**

Jedná se o techniku při níž se vypreparují cévní svazky listů. Pro tuto úpravu nejsou vhodné všechny listy, vybíráme většinou tuhé, až kožovité listy, dostatečně vyztřelé (*Magnolia, Hedera, Ficus religiosa*) nebo některé plody (*Physalis, Nicandra, Lufa*). Na skeletování si připravíme roztok 1 litru vody, 100 g sody a 50g hašeného vápna, do kterého vložíme rostlinu nebo její část, a vaříme až do počátku oddělení měkkých pletiv, pak se listy několikrát properou pod proudem vody a odstraní se všechny oddělené zbytky. Skelet pak necháme oschnout, buď jej ponecháme tak, a nebo můžeme pokračovat v dalších technikách úprav jako je bělení, barvení nebo laminování. Podobně získáme skelet, pokud necháme některé plody „vyhnít“ ve vodě, výsledek bude podobný, ale doba bude podstatně delší (*štetiplod-Sicios angulatus, Lufa*).

## **Síření**

Málo používaný a zastaralý způsob konzervace rostlin. Květiny se ponechávají v sirných výparech cca 24 hod, takto ošetřené jsou odolné proti plísním a jejich barvy jsou částečně ustálené a neblednou, ale jsou křehčí.

## **Lisování**

Lisování je jednoduchá a dostupná technika sušení rostlin. Výsledný materiál je sice jen dvourozměrný, ale zachovává si částečně svoji barvu. Pro lisování vybíráme tvarově zajímavé listy (*kapradiny, Senecio*) a některé menší křehké květy (*Viola, Hydrangea, Anemone, Friesia*). Lisujeme buď ve speciálních lisech nebo mezi knihami. Rostliny vkládáme mezi dvě vrstvy savého nebo filtračního papíru, ty oddělujeme ještě tvrdším kartonem, které pak zatížíme a nebo je poskládáme na sebe a utáhneme do lisu.

## **Lakování**

Zabraňuje rozpadávání některých květů, plodenství a klasů travin. Je možno použít průhledného laku ve spreji, nebo speciálních sprejů na sušinu.

## **Laminování**

Nová technika, při níž rostlinný materiál zatavíme mezi dvě speciální folie pomocí laminovacího přístroje. Na tento způsob můžeme použít pouze plochý materiál jako jsou skeletové listy, lisované květy, okvětní plátky a některé drobné trávy. Musí být vždy dostatečně vysušený, aby nám mezi foliemi nevznikaly skvrny nebo bubliny. Mezi jednotlivými částmi rostlin ponecháváme dostatečné mezery, abychom je potom mohli z připravených archů dobře vystřihovat.

## **Zažehlování mezi papíry**

Způsob, při kterém sušené, lisované nebo skeletované části rostlin zažehlíme mezi dva pergamenové papíry, které předtím natřeme pomocí širokého štětce teplým voskem, poté na spodní polovinu poklademe rostliny, přiložíme horní vrstvu a žehličkou zahříváme tak dlouho, až se nám obě vrstvy spojí. Vznikne nám efektní dekorační materiál, se kterým můžeme dále pracovat a nebo ho podle potřeby jen zastříhnou a ponechat bez dalších úprav.

## **DEKORACE ZE SUŠENÝCH ROSTLIN**

Již královna Kleopatra si nechávala sušit v žhavém pouštním písku své oblíbené lotosy a lilie, aby se jejich krásou mohla těšit celý rok. Trvanlivost je tedy hlavním důvodem, proč bychom se měli zabývat zpracováním a způsoby aranžování suchého materiálu. Tento materiál nám nedovoluje sice úplně všechny úpravy a techniky jako při použití čerstvých květin, ale tím, jak se rozšiřuje jeho sortiment i způsoby sušení, se nám stále více otvírají mnohé další možnosti a inspirace. Díky suchému rostlinnému materiálu s použitím dalších doplňků, umělých květin a konstrukcí můžeme dosáhnout velice efektních kompozic při trvalých dekoracích interiérů. V dnešní době se hojně využívají jako dekorace vstupních hal, veřejných prostor kanceláří, restaurací, hotelů, atd. V těchto případech bývá sice počáteční investice vyšší, ale vzhledem k době, po kterou dekorace vydrží, se ve výsledku vyplatí. Dekorace ze sušiny nemusíme vyrábět pouze pro tyto účely, již dlouho jsou oblíbená menší aranžmá k dekoraci bytů, sezónní dekorace, a nebo také jako vhodný dárek.

Dekorace ze sušených květin rozdělujeme :

**k postavení na plochu** - a) v nádobách - vázy, misky, talíře

b) samostatně stojící - otepi, paravány, kytice k postavení, konstrukce z rostlinného materiálu

**na zavěšení na plochu** – a) na svislou plochu - obrazy, mřížky, věnce, girlandy, copy, větve, přízdoby podložky, závěsné kytice, nádoby, ostatní

b) do prostoru - koule, věnce, mřížky, jiné fantazie

c) florální objekty

d) podpourri

## **Dekorace k postavení na plochu**

Stejným způsobem jako při aranžování živého materiálu, postupujeme u suchého, dodržujeme všechny estetické prvky, pravidla a principy. Musíme si ale uvědomit, že rostliny jsou křehčí a většinou nám nedovolují tak dokonalé zdůraznění linií a tvarů, ale nenechme se tím odradit, jejich použití nám skýtá mnohé další možnosti.

### **a) v nádobách**

Aranžování do nádob (vázy, mísy, talíře) se mnoho neliší oproti úpravám z živých květů, výhodou je, že jako nádoby můžeme používat i takové, které nesplňují požadavky na nepropustnost vody. Typické pro úpravy sušených květů jsou košíky z přírodních materiálů, keramické vázy, jednoduchá terakota, méně vhodné jsou pak skleněné nádoby a použití plastů. K fixaci stonků používáme aranžovací hmotu určenou na suché květiny, při větších aranžmá ji zpevníme pletivem, protože suchý materiál bývá těžší a má silnější stonky (exotika, různé plody). Sušinou naaranžované nádoby jsou vhodnou dlouhodobější dekorací menších interiérů, k dekoraci stolů, skříněk a k postavení na zem.

### **b) samostatně stojící**

Typy těchto dekorací nejsou aranžovány přímo do nádob, ale jsou v podstatě samonosné, jedině v případě vázaných kytic je pak můžeme usadit do nádoby, ale také nemusíme, mnohé kytice nám drží samy o sobě na vlastních stoncích uspořádaných do široké spirály.

### **Otepi**

Otepi myslíme takovou dekoraci, jejíž základ tvoří svazek jednoho druhu vhodného rostlinného materiálu (proutí, stonky, klasy, tráva, křídlatka), který je viditelně svázan. Takto připravenou otep přízdobujeme většinou v její horní třetině a nebo ji můžeme ponechat zcela čistou. Bývá vhodnou dekorací ve vstupních prostorách,

rustikálních interiérech, při použití méně obvyklých materiálů (bambus) i do moderních prostor. Často se používají jako sezónní venkovní dekorace.

## **Paravány**

Spletením nebo svázáním různých druhů rostlin (proutí, dýhy, kokosová kůra, banánové listy, exotické trávy, *Typha*) lze vytvořit paraván, nebo jej již hotový zakoupit a květinami pouze přizdobit. Lze jej vytvořit i dalšími technikami, jako je laminování nebo použití přírodních pevných papírů. Slouží nám hlavně jako rozdělení prostoru, oddělení nehezkých zákoutí, součást prezentačních stánků atd.

## **Stojací kytice**

Kytice svázané do široké spirály nepotřebují ke svému upevnění nádobu, jsou dekorativní i svými stonky, musí být tedy velice čistě a dobře technicky zpracovány. Úvazek je zdobnou součástí kytice, proto tedy použijeme přírodní lýko, provaz nebo kvalitní stuhu. Nejznámější bývají kytice z obilí, třezalky, makovic, tyto jsou vhodné hlavně do rustikálních interiérů na dřevěnou podložku, skříňku, ve větším provedení přímo na podlahu.

## **Konstrukce**

Suchá květinová dekorace může být vytvořena do základní nosné konstrukce, která sama o sobě stojí, vyrobené zase jen ze suchého materiálu. Pokud je vytvořena ze zajímavých složitějších prvků, můžeme ji ponechat pouze samotnou, a nebo ji můžeme dále ozdobovat. Tyto dekorace vytváříme většinou velké, a proto jsou vhodné do volnějších prostor.

## **Dekorace k zavěšení na plochu**

### **a) na svislou plochu**

#### **Obrazy**

Jednou z nejznámějších a nejpoužívanějších technik zpracování suchého materiálu je jeho ztvárnění do květinových obrazů, nebo koláží. Obraz nám definuje jasně ohraničený geometrický tvar, nejčastěji jím je obdélník, čtverec, ale i kruh či elipsa. Mohlo by se zdát, že ohraničení dané rámem omezuje naši tvořivost, ale mělo by tomu být právě naopak. Rám, jeho barva, tvar i materiál by nás měl spíše inspirovat a dovést nás k výslednému aranžmá. Rámy mohou být zhotoveny ze dřeva, což bývá nejčastěji, ale také z kovu, plastu, polystyrenu, dále z různých přírodních materiálů jako je proutí nebo kůra. Vnitřní prostor rámu většinou vyplňuje podložka z dřevotřísky, překližky nebo kartonu, jejichž povrch lze upravit například polepením papírem, jutovou textilií, látkou, kobercem, listy, semínky atd. Prostor uvnitř rámu lze také vyplnit vypletením jakési osnovy z drátků, provázků, nebo jej lze ponechat volný. Jako materiál pro vlastní aranžování můžeme použít většinu sušiny, často to bývají kroucené větve, plody, trávy, exotické rostliny atd. Velkou výhodou je to, že můžeme zpracovat i kratší, zbytkový a tím levnější materiál, jehož vhodným použitím docílíme patřičného efektu.

## Techniky zpracování

**Lepení** - u tohoto způsobu jednotlivé kousky materiálů lepíme přímo na podložku a to buď pomocí tavné pistole (plody, těžší sušina, kůra) nebo ostatních lepidel. Pokud polepujeme třeba větší plochu listy nebo drobnějšími kousky sušiny, k fixaci jemných materiálů a sypkých částí jako jsou semena, kokosové vlákno můžeme použít lepidlo ve spreji.

**Vypichování** - postupujeme tak, že na podložku nebo přímo na rám nalepíme kousek aranžovací hmoty, ten musí být přiměřený velikosti rámu a budoucího aranžmá, častou chybou bývá jeho nesprávná velikost, pokud umístíme velký kus, musíme jej složitě zakrývat větším množstvím materiálu a výsledkem může být nehezké robustní aranžmá. Vhodné je také hmotu obalit do pletiva nebo síťky, neboť v těchto případech směřuje do malého kousku hmoty mnoho stonků a tím se narušuje jeho pevnost. Méně používaným způsobem je vpichování do modelovacích hmot a hlíny, má uplatnění pouze u menších aranžmá z jemnějších materiálů.

Tyto techniky můžeme samozřejmě kombinovat dohromady, dosáhneme tím tak zajímavých efektů.

## Způsoby aranžování rámu

**Uvnitř rámu** - všechny použitý materiál zůstává při aranžování uvnitř, je tedy dodržen přesný obrys daného ohraničení .

**Přesahující rám** - některé části aranžmá vyběhají mimo prostor rámu, přesahy by měly být proporčně přiměřené k velikosti rámu, musíme si uvědomit, že rám je stále to hlavní a neměl by zanikat nebo být výrazně potlačen, například nevhodným výběrem materiálu nebo jeho nadměrným množstvím.

**Vkládání na plochu v rámu** – pro tento způsob jsou vhodné jen květy a trávy upravené lisováním, nebo skelety listů, tento materiál může být nalepený nebo položený buď na neprůhledný podklad a svrchu je přikrytý sklem. Dalším způsobem je vkládání mezi dvě skla, vytvoříme tak vzdušnou, průsvitnou kompozici, kterou nazýváme diafanie.

## Květinové mřížky

Základem těchto aranžmá je většinou vzdušná konstrukce, která udává výsledný tvar dekorace a zároveň je nosným prvkem pro další materiál, který na ni poté připevňujeme. Známe jak různé způsoby tvorby mřížek, tak i více způsobů jejího vlastního přizdobování. Jsou to dekorace vhodné do větších reprezentativních interiérů, hal, vstupních prostor, ale i do soukromých bytů.



## Konstrukce - způsoby a materiály na její zpracování

Svazování je nejčastějším způsobem pro konstrukce, vhodným materiálem pro tuto techniku jsou tyčky a pruty, (bambus, vrba, jasan, ratan, křídlatka atd.). Jako spojovací materiál se používají provazy, lýka nebo dráty .

Lepení je dalším způsobem spojení, vhodným při použití štípaných prutů, dýh, ratanu nebo jiných plochých pevnějších materiálů. Nejčastěji lepíme pomocí tavné pistole, případně některými disperzními lepidly nebo tmely.

Při využití pletiv a sítí jako základní konstrukce je vybíráme podle velikosti ok, podle materiálu (pozink, měď, plast atd.), jeho barvy tak, aby vše ladilo k požadované výsledné kompozici. Pletiva a síť lze podle potřeby ještě vyztužit např. kovovými dráty, bambusem, pevnými pruty. Síť používáme často jako pomoc při optickém rozdělení prostoru a jako součást dekorací zavěšených od stropu.

## Způsoby zdobení konstrukcí

Na předem připravené základy můžeme rostlinný materiál, stuhy a doplňky připevňovat také různými způsoby a nebo jejich kombinacemi.

**Přivazování** - pomocí provázků, ozdobných drátků, stuh nebo lýka přivazujeme jednotlivé prvky k základní konstrukci. Tento způsob je poněkud pracnější, ale i u větších kompozic je zaručena jejich dostatečná pevnost.

**Lepení** - různými druhy lepidel fixujeme drobnější a lehčí prvky (skeletové listy, papírové květy, menší plody, stuhy).

**Proplétání** - pokud je jako základ konstrukce použito pletivo nebo jiný odolný a pružný materiál, můžeme rostlinný materiál vplétat mezi oka. Pro tuto techniku nejsou ale vhodné všechny materiály, volíme pouze ty, které mají dostatečně pružné a dlouhé stonky (palmové listy, stuhy, ratan). Musíme je proplést vždy několika oky tak, aby byl vždy dostatečně zabezpečen proti vyvléknutí.

**Vkládání** - tento méně používaný a nový způsob nám dovoluje vytvořit zajímavé a originální nástěnné dekorace. Pletivo používáme pevnější s menšími oky, mezi dvě jeho vrstvy vkládáme rostlinný materiál (mechy, vlákna, ploché plody, větvičky atd.), poté obě poloviny napevno „sešijeme“ drátem. Můžeme ponechat jen jako plochou dekoraci a nebo ji ještě dozdobit ze svrchní strany .

**Navlékání** – díky této technice můžeme vnést do aranžmá zajímavé prvky, pohyb a linie. Navlékáme na drátky různé druhy listů, plodů (*Lunaria*, šípky, kaštiny, klacíky), ty pak většinou používáme jako poslední vrstvu zhotovované kompozice.

## Věnce

Věnce jako jeden ze základních a hojně zpracovávaných tvarů se ztvárňuje jak ze živých květin, tak i ze sušených. Je vyhledávanou dlouhodobější dekorací vstupních dveří, kuchyní, předsíní atd. Vytváříme je tedy s přihlédnutím na daný cílový interiér, na příležitost a roční období. Známe suché adventní věnce, velikonoční, podzimní,

jarní, dožínkové atd. Při jejich výrobě dodržujeme všechny estetické zákonitosti a používáme různé techniky zpracování.

## **Girlandy**

Stejně jako při výrobě věnců je postup stejný jako u řezaných rostlin, jen s tím rozdílem, že suchý materiál musíme častěji navazovat na drátek, neboť je daleko křehčí a méně poddajný.

## **Copy**

Tradiční zpracování sušiny, hlavně slámy, lýka a delších trav, které se zapletou do různě dlouhých a širokých copů, ty se následně zdobí přilepováním nebo přivazováním dalších prvků (sušina, umělé květy, stuhy). Většinou mají užití v rustikálních interiérech k dekoraci svislých trámů, sloupů ale i dveří.

## **Větve**

Dalším způsobem dekorace stěn a stropů mohou být různé přízdoby větví. Ty buď použijeme jako základ pro uchycení kousků aranžovací hmoty, kterou poté vypícháme, nebo můžeme přímo na větev zavěšovat další dekorační materiál (proutěné koule, exotické plody, šišky atd.). Větve se snažíme vybírat zajímavých tvarů (*Salix x erythroflexuosa*, *Corylus avellana 'concorda'*). Měly by být již dostatečně suché, aby se aranžmá dále nehýbalo, drželo na nich lepidlo, spoje drátem zůstali pevné a abychom mohli větve barvit. Tyto dekorace jsou vhodné do větších prostor, je to jednoduchý a poměrně levný způsob, jak interiér dostatečně vyzdobit.

## **Přízdoby podložek**

Klasickým způsobem zpracování sušiny je její ztvárnění na různé hotové podložky z přírodních materiálů (proutí, listy, lusky, bambus, dýha, prkno atd.) Většinou si přilepíme kousek hmoty, do které pak vypichujeme. Výsledné aranžmá buď nepřesahuje obrys, a nebo některé jeho části z tohoto obrysu mohou vyčnívat.

## **Kytice na zavěšení**

Tento typ kytice se odlišuje pouze uspořádáním květů do jednostranné kytice s plochou zadní stranou tak, aby dobře přiléhala ke stěně. Postupujeme tak, že květy skládáme od špičky a pokračujeme směrem nahoru, kde vytvoříme úvazek a ozdobíme stuhou.

Dalším způsobem je použití středové vodící tyčky na kterou navazujeme materiál ve svazečcích.

## **b) Dekorace k zavěšení do prostoru**

### **Věnce**

Při vytváření závěsných věnců dodržujeme všechny zásady jejich tvorby, ale musíme je zpracovat ze všech stran a zhodnotit z jakého úhlu pohledu bude věnec nejčastěji

pozorován. Jako suché závěsné věnce nejčastěji zhotovujeme adventní z plodů šišek a věnce dožínkové z obilí.

## **Koule**

Hezká dekorace vysokých stropů, vánoční dekorace oken, při použití vonných prvků jsou vhodnou celoroční dekorací. Jedním ze způsobů je vpichování do aranžovací hmoty, nebo polepování polystyrénové koule. Znamé a tradiční jsou koule ze slameňek přichycených pomocí špendlíků. Pracnějšími technikami je vytvoření konstrukcí z různých materiálů (ratan, *Clematis vitalba*, *Parthenocissus quinquefolia*), které následně zdobíme.

## **Mřížky**

Dekorace stropu formou mřížky se uplatní při jeho optickém snížení, zútulnění interiéru, k přízdobě kleneb atd. Postupujeme tak, že si nosnou konstrukci dostatečně pevně uchyťme na strop, do ní pak začneme různými způsoby splétat a zachycovat rostlinný materiál. Tímto způsobem můžeme vytvořit dekorace neomezeně dlouhé a velké. Důležitým předpokladem u těchto dekorací je jejich pevnost.

**Větve** – stejným způsobem jako pletiva si můžeme na strop zavěsit větve a postupovat jako v předchozím případě

## **c) Florální objekty**

Objektem můžeme nazývat taková aranžmá, u kterých se ztvárnění rostlinného materiálu vymyká běžným způsobům, výsledkem jsou originální, většinou velmi pracná a velká díla. Jejich význam lze ocenit při výstavách, prezentacích, vernisážích, soutěžích a seminářích. Objektová forma nemá žádná pevná pravidla jako ostatní formy, v popředí zájmu stojí spontánnost, impulsivnost a volnost.

## **d) Pot pourri**

Je název pro úpravu okvětních plátků, listů, plodů, stonků, kořenů, které se zpracovávají do vonných směsí. Název pochází z francouzštiny, a znamená „zetlelá miska“. Z toho tedy můžeme odvodit způsoby jeho přípravy, ty známe dva a to buď tzv. mokrou cestou nebo suchou. Při mokré metodě se části rostlin pouze lehce osuší a poté se spolu vkládají do nádoby, kde se 14 dní promíchávají, pak se přidá fixační látka (kořen kosatce, kořen fialky, puškovec nebo plody trnky), které zaručují zachování vůně. Mohou se také přidat vonné esence a koření. Takto připravená směs fermentuje v uzavřené nádobě cca 5-6 týdnů. U suché metody se květy napřed zcela usuší, přidají se fixativa, vonný olej, případně koření a uloží se ke zrání. Při vytváření potpourri musíme vhodně vybírat vonnou esenci, ta musí odpovídat použitému materiálu převažujícím ve směsi a vhodně jej doplňovat.